

'ימי פטלורה'

(Petliura). כינוי לפרעות ביהודי לבוב בימים 25-27 ביולי 1941. הפרעות, שאירגנו חוגים אוקראיניים לאומנים בעידוד הגרמנים, תוארו כמעשה נקמה לציון 'יום השנה' למות סמיון פטלורה, ראש הממשלה האחרון של אוקראינה העצמאית, שב-25 במאי 1926 נורה ונהרג בפריס בידי שלום שווארצבארד. מארגני הפרעות העבירו את האירוע, שהתרחש בחודש מאי, לחודש יולי, כדי לנצל את הרגשות האנטי-יהודיים הקשורים במות פטלורה. בציבור היהודי בלבוב נפוצו שמועות שהאוקראינים מתכננים פוגרום, נוסף על הפוגרום בן ארבעת הימים שנערך בתחילת החודש, מיד עם כיבוש לבוב בידי הגרמנים. ואכן, לקראת 25 ביולי ניכרה תכונה מיוחדת בקרב המשטרה האוקראינית בעיר. היהודים השתדלו שלא לצאת מפתח ביתם, ועשו זאת רק לצרכים חיוניים, ובעיקר לשם יציאה לעבודות כפייה. בשעות המוקדמות של בוקר יום 25 ביולי החלו זורמות ללבוב קבוצות איכרים מן הכפרים שבסביבה. הם התרכזו בחצרות של תחנות המשטרה האוקראינית, ומשם יצאו עם השוטרים האוקראינים לרחובות לפרוע ביהודים, מצוידים במוטות, בסכינים ובגרזנים. הפורעים פגעו בכול יהודי שנתקלו בו בחוצות, עצרו חשמליות, הורידו מהן את הנוסעים היהודים להכותם ולרוצחם, וקבוצות יהודים הובלו לבית העלמין היהודי ונרצחו באכזריות. אחרי הצהריים החל מצוד אחר היהודים בבתיהם, והנתפסים הוכו, רבים נרצחו, ונתלו לכך מעשי גזל הרכוש. למחרת, ב-26 ביולי, בלט במיוחד חלקם של השוטרים האוקראינים בפוגרום. הם סרקו בת יהודים בקבוצות של חמישה שוטרים, ואת הנתפסים בהם ריכזו במחסני טחנת הקמח של אקסלברוד (Axelbrod) ברחוב ז'ולקיבסקה (Zulkeyewska) ובבית הסוהר לונצקי (Lunecki). שם הוכו היהודים קשה, ואחרי כן שוחררו חלקם תמורת כופר, חלקם נרצחו במקום ורובם נרצחו למחרת. באותו י"פ חיפשו השוטרים האוקראינים לפי רשימות מוכנות מראש את אנשי האינטליגנציה היהודית, ושיעור הנרצחים מקרב אלה היה גבוה במיוחד. בסך הכל נהרגו בי"פ יותר מ-2,000 יהודים.